

Arrest

nr. 148 043 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 maart 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

1.2. Op 24 februari 2012 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2003 te verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. De bewering dat hij door diverse sociale diensten werd afgeraden om een aanvraag in te dienen kan tevens niet aanvaard worden daar betrokkene op dat ogenblik moest beseft hebben dat hij alhier geen recht had op legaal verblijf. Hij besloot echter om zich te blijven nestelen in illegaal verblijf.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij er geen enkele binding of relatie meer zou onderhouden. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Ook wat betreft de bewering dat hij zich onmogelijk zou kunnen regulariseren met de administratieve moeilijkheden die aldaar zouden gelden gelet op zijn lange afwezigheid kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs kan voorleggen die dergelijke bewering ondersteunt. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat er regelmatig Marokkanen zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Rabat. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Marokkanen. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking zou zijn gekomen met de politie en nooit voor overlast zou hebben gezorgd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat betrokkene regelmatig officieus tewerkgesteld werd vormt evenmin een buitengewone omstandigheid daar hij nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten.

Betrokkenen haalt tevens nog aan dat hij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden. Die is echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voor gelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat betrokkene alhier duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat hij alhier zijn centrum van belangen zou hebben, dat hij in zijn omgeving

gekend zou zijn als een sympathieke en vriendelijke man, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij goed Nederlands zou spreken, dat hij zich via zelfstudie als via het volgen van lessen de Nederlandse taal heeft proberen eigen te maken, dat hij een getuigenverklaring kan voorleggen van de A. Cannaearts en dat hij ook andere getuigenverklaringen kan voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.“

1.3. Op 24 februari 2012 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten dat op 8 maart 2012 betekend werd aan verzoeker, samen met de in punt 1.1. bedoelde beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten vormt de tweede bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7, al 1,1° van de wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum”.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient ambtshalve op te merken dat in het verzoekschrift geen middel wordt ontwikkeld tegen de tweede bestreden beslissing. Het gehele betoog ter ondersteuning van de twee middelen is duidelijk gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Het beroep is dan ook onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, *“Schending van de formele en materiële motiveringsplicht; Schending van artikel 62 van de VW.; Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van Bestuurshandeling”.*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing stelt ten onrechte dat verzoeker ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag zich zou hebben beroepen op de vernietigde instructies van 19.07.2009 en dat in hoofde van verzoeker geen buitengewone omstandigheden aanwezig zouden zijn die hem verhinderen om een aanvraag via de reguliere weg in te dienen in het land van herkomst, quod non.

Terwijl verzoeker uitsluitend de toepassing heeft gevraagd van artikel 9 bis Vwo en overigens uiteengezet in zijn verblijfsaanvraag wat de buitengewone omstandigheden waren die hem verhinderen om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Zodat de motieven van de bestreden beslissing dus ondermaats en niet volledig was en derhalve niet overeenstemt met de werkelijkheid, welke in rechte en in feite onaanvaardbaar zijn. Voorts antwoordt de verwerende partij niet op alle elementen in het dossier.

Verwerende partij motiveert haar beslissing dat verzoeker zich bewust zou genesteld hebben in illegaal verblijf en dat hij zelf verantwoordelijk zou zijn voor deze situatie, doch laat verwerende partij na waarom de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Bovendien heeft verzoeker zich helemaal niet beroepen op de vernietigde instructies.

Dat verzoeker inderdaad een langdurig verblijf kent in België, omdat hij het centrum van zijn belangen dan ook in België heeft gevestigd daar bijna al zijn familieleden hier wonen (waarvan grotendeels overigens de Belgische nationaliteit bezitten). Voorts bevindt verzoeker zich in een precaire situatie, waarbij hij zijn langdurig verblijf wenst geregulariseerd zien. Dat deze elementen op zich humanitaire redenen of buitengewone omstandigheden uitmaken, hetgeen verwerende partij klaarblijkelijk niet wil zien.

Het moge duidelijk zijn dat het langdurig (sedert 2003) en onafgebroken verblijf van verzoeker in België een humanitaire reden uitmaakt, zodat het vaststaat dat de motivering verkeerd en ontoereikend is. De Uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr.

132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Blijkbaar heeft de verwerende partij geen rekening willen houden met de feitelijke (preciare) omstandigheden, waarin verzoeker zich bevindt.

Dat de bestreden beslissing niet duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen.

Het middel is derhalve gegrond".

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin de schending wordt opgeworpen van de materiële motiveringsplicht, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat hij zich in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag niet heeft gebaseerd op de instructies van 19 juli 2009. Deze aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Hierin kan gelezen worden, "Verzoeker is zich maar al te goed van bewust dat de voorgeschreven termijn thans verstreken is, doch hij wenst alsnog naar analogie een beroep te doen op de duurzame lokale verankering welke hij tijdens zijn onafgebroken verblijf heeft ontwikkeld zoals voorzien in punt 2.8.A van de instructies." Hierna stelt hij: "Niettegenstaande dat de instructies Van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet door de Raad van State op 11 december 2009 vernietigd werden, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer M. WATHELET, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder voornoemde instructie te blijven toepassen."

De verwerende partij stelt derhalve terecht in de eerste bestreden beslissing: *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”* Zij gaat vervolgens terecht na, conform het gestelde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, of de door verzoeker aangehaalde omstandigheden, buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.6. De eerste bestreden beslissing stelt, *“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2003 te verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. De bewering dat hij door diverse sociale diensten werd afgeraden om een aanvraag in te dienen kan tevens niet aanvaard worden daar betrokkene op dat ogenblik moest beseft hebben dat hij alhier geen recht had op legaal verblijf. Hij besloot echter om zich te blijven nestelen in illegaal verblijf.”* Uit deze passage blijkt dat de verwerende partij geen genoegen neemt met de bewering van verzoeker dat hij hier sedert 2003 zou verblijven en erop wijst dat hij geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend in die periode. Er staat meer in de betrokken motivering dan verzoeker erin leest, namelijk dat hij zich genesteld heeft in illegaal verblijf en zelf verantwoordelijk is voor de situatie, en het geheel vormt wel degelijk een afdoende motivering, samen genomen met de laatste overweging in de eerste bestreden beslissing, *“De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat betrokkene alhier duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat hij alhier zijn centrum van belangen zou hebben, dat hij in zijn omgeving gekend zou zijn als een sympathieke en vriendelijke man, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij goed Nederlands zou spreken, dat hij zich via zelfstudie als via het volgen van lessen de Nederlandse taal heeft proberen eigen te maken, dat hij een getuigenverklaring kan voorleggen van de A. Cannaeys en dat hij ook andere getuigenverklaringen kan voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Het niet weerhouden van een langdurig verblijf in het Rijk en de erbij horende integratie is deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.7. Voorts blijkt uit het verdere betoog van verzoeker dat hij de overtuiging is toegedaan dat de omstandigheden die zijn zaak kenmerken, *“humanitaire redenen of buitengewone omstandigheden uitmaken”* doch verzoekers eigen appreciatie van zijn zaak toont niet aan dat de door de verwerende partij gedane beoordeling van de door hem aangevoerde omstandigheden kennelijk onredelijk is.

3.8. Verzoeker poneert dat verwerende partij niet heeft geantwoord op alle elementen in het dossier maar laat na te concretiseren waarin de verwerende partij tekort geschoten heeft.

3.9. De afsluitende theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht tonen daarvan geen schending aan.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.10. In een tweede middel werpt verzoeker op, *“Schending van het redelijkheidsbeginsel / evenredigheidsbeginsel”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing is onbetwistbaar een handeling uitgaande van de uitvoerende macht;

Het betreft bovendien een eenzijdige handeling met verstrekkende gevolgen voor verzoeker persoonlijk; De algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn van toepassing van op de bestreden beslissing. Het bestreden besluit is in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur;

Schending van het redelijkheidsbeginsel / evenredigheidsbeginsel:

Uit de houding van verweerster mag duidelijk blijken dat ze schromelijk tekort komt aan haar verplichtingen om als een redelijke en voorzichtige overheid te werk te gaan;

Verzoeker verblijft sedert 2003 in België (bijna 10 jaar) en heeft sindsdien Nederlandse taallessen gevolgd in Mechelen. Hiervan brengt hij bewijs krachtige stukken o.a. inschrijving evo stad Mechelen, alsook het Huis van Nederlands te Mechelen.

Verweerster is maar al te bewust van het feit dat de aanvraag van verzoekster ontvankelijk is.

Bij de beoordeling van het dossier maakt verwerende partij geen enkele afweging tussen de belangen van verzoeker enerzijds en maatschappelijk belang anderzijds.

Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de overheid bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit of de handeling heeft kunnen komen ... ". (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,55)

11 Het evenredigheidsbeginsel is een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel ... ". (MAST, A., e.a., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, 1999,54)

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025.

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: Rv.St. nr.84.658, 13.01.00.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969,01.04.96, TVR 97, p.29.

Verzoeker heeft immers van rechtswege recht op verblijf.

Alvorens een beslissing te nemen dient een overheid al de relevante informatie zelfs actief in te winnen.

Ook dit middel is derhalve gegrond."

3.11. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat. (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

3.12. Verzoeker herhaalt de omstandigheden die zijn zaak kenmerken en is de overtuiging toegedaan dat de verwerende partij schromelijk tekort komt aan haar verplichtingen als redelijke en voorzichtige overheid omdat ze zich "maar al te bewust (is) van het feit dat de aanvraag van verzoekster ontvankelijk is" maar dergelijk betoog toont geen schending aan van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.

3.13. Voorts verwacht verzoeker nog een afweging in de eerste bestreden beslissing tussen zijn belangen enerzijds en het maatschappelijk belang anderzijds, maar noch artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur voorzien in een dergelijke afwegingsplicht voor de verwerende partij.

3.14. Met het algemeen aanhalen en oplijsten van rechtspraak van de Raad van State toont verzoeker niet in concreto aan dat het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel geschonden werden door de eerste bestreden beslissing.

3.15. Verzoekers stelling dat hij van rechtswege recht heeft op verblijf vindt geen steun in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.16. Verzoeker kan ten slotte niet gevolgd worden in zijn eindoverweging dat de verwerende partij zelf actief de relevante informatie dient in te winnen. Het komt de aanvrager van een verblijfsmachtiging toe

om zelf alle relevante elementen mee te delen en het komt verwerende partij niet toe om dit ten behoeve van de aanvrager te gaan verzamelen. Verzoeker laat trouwens na te duiden welke relevante informatie een onderzoek van de verwerende partij had opgeleverd die had kunnen leiden tot een andersluidende beslissing zodat de hele kwestie beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA